

Sygn. akt III AUa 1017/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Grażyna Czyżak
Sędziowie:	SSA Daria Stanek SSA Michał Bober
Protokolant:	st. sekr. sądowy Artur Lichota

po rozpoznaniu w dniu 28 maja 2020 r. w Gdańsku

sprawy A. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy VI Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 3 lipca 2019 r., sygn. akt VI U 980/19

1. zmienia zaskarżony wyrok i oddala odwołanie;
2. zasądza od A. D. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.

SSA Daria Stanek SSA Grażyna Czyżak SSA Michał Bober

Sygn. akt III AUa 1017/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 4 lutego 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B., po rozpoznaniu wniosku A. D. z dnia 7 stycznia 2019 r. odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury, albowiem do dnia 1 stycznia 1999 r. nie osiągnął on 25 – letniego okresu składkowego i nieskładkowego oraz nie udowodnił 15 – letniego okresu pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Odwołanie od ww. decyzji złożył A. D., zaskarżając ją w całości. W uzasadnieniu odwołania podał, że spełnia on warunek 25 – letnich okresów składkowych i nieskładkowych, jak i legitymuje się okresem pracy w szczególnych

warunkach w wymiarze 15 lat. Wniósł o zaliczenie do ogólnego stażu pracy okresu po zakończeniu odbywania zasadniczej służby wojskowej do momentu podjęcia pracy (19.10.1979 r. – 18.11.1979 r.). Ponadto wniósł o doliczenie do stażu pracy w szczególnych warunkach okresu pracy w przedsiębiorstwie (...) S.A. w P. na stanowisku maszynisty żurawi samojezdnych kołowych i gąsienicowych (30.08.1976 r. – 6.01.1981 r.) oraz w(...) Przedsiębiorstwie (...)w I. na stanowisku kierowcy autobusu o liczbie miejsc siedzących powyższej 15 (11.12.1982 r. – 30.04.1994 r.), wykonywanych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Na potwierdzenie powyższych okresów ubezpieczony przedłożył świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach. Wobec powyższego wniósł on o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie mu prawa do wcześniejszej emerytury.

Kolejną decyzją z dnia 18 marca 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. uwzględnił częściowo odwołanie ubezpieczonego w zakresie spełnienia przesłanki stażu pracy w szczególnych warunkach, ponownie odmawiając mu przyznania prawa do emerytury, albowiem do dnia 1 stycznia 1999 r. ubezpieczony nie osiągnął 25 – letnich okresów składkowych i nieskładkowych. Do stażu pracy nie został uwzględniony okres od dnia 19 października 1979 r. do dnia 18 listopada 1979 r., przypadający po zakończeniu służby wojskowej, ponieważ zakład pracy w świadectwie pracy wskazał okres służby wojskowej od dnia 25 października 1977 r. do dnia 18 listopada 1979 r., a według zaświadczenia Wojskowej Komendy Uzuppełnień odwołujący pełnił zasadniczą służbę wojskową w okresie od dnia 26 października 1977 r. do dnia 18 października 1979 r.

Odwołanie od ww. decyzji złożył ubezpieczony A. D., ponownie wnosząc o zaliczenie do ogólnego stażu pracy okresu przerwy po zakończeniu zasadniczej służby wojskowej, a przed powrotem do pracy (19.10.1979 r. – 18.11.1979 r.). Wobec powyższego odwołujący domagał się zmiany zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie mu prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

W odpowiedzi na odwołania organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, podtrzymując argumentację zaprezentowaną w treści zaskarżonych decyzji.

Zarządzeniem z dnia 27 czerwca 2019 r. Sąd Okręgowy połączył sprawy z ww. odwołań pod sygn. akt VI U 1262/19 i VI U 980/19 do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia pod sygn. akt VI U 980/19.

Na rozprawie w dniu 1 lipca 2019 r. strony podtrzymały swe dotychczasowe stanowiska w sprawie, z tym, że pełnomocnik organu rentowego wniósł nadto o zasądzenie od odwołującego na rzecz organu rentowego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 3 lipca 2019 r. w sprawie VI U 980/19 Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. z dnia 4 lutego 2019 r. i 18 marca 2019 r. nr (...) w ten sposób, iż przyznał ubezpieczonemu A. D. prawo do emerytury, począwszy od dnia 1 stycznia 2019 r.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach i rozważaniach. Ubezpieczony A. D. urodził się (...) Jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego i złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na tym funduszu na dochody budżetu państwa.

Ubezpieczony w okresie od dnia 1 września 1973 r. do dnia 22 czerwca 1976 r. pracował w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym na stanowisku ucznia. W okresie od dnia 30 sierpnia 1976 r. do dnia 6 stycznia 1981 r. był zatrudniony w przedsiębiorstwie (...) S.A. w P. na stanowisku maszynisty żurawi w pełnym wymiarze czasu pracy. W okresie od dnia 26 października 1977 r. do dnia 18 października 1979 r. ubezpieczony odbywał zasadniczą służbę wojskową. W dniu 14 listopada 1979 r. ubezpieczony zgłosił pracodawcy gotowość do pojęcia pracy i w tym dniu otrzymał od pracodawcy skierowanie na badania lekarskie, a w dniu 19 listopada 1979 r. faktycznie podjął pracę.

Od dnia 7 stycznia 1981 r. do dnia 15 lipca 1982 r. ubezpieczony pracował w (...) w I. na stanowisku starszego rzemieślnika w pełnym wymiarze czasu pracy.

Od dnia 16 lipca 1982 r. do dnia 30 kwietnia 1994 r. był zatrudniony w (...)Przedsiębiorstwie (...)w I. na stanowisku kierowcy pogotowia technicznego i od dnia 11 grudnia 1982 r. na stanowisku kierowcy autobusowego w pełnym wymiarze czasu pracy.

W okresie od dnia 1 maja 1994 r. do dnia 31 sierpnia 1995 r. ubezpieczony prowadził własną działalność gospodarczą w zakresie usług transportowych i podlegał w tym czasie ubezpieczeniom społecznym.

Od dnia 1 września 1995 r. do dnia 29 lutego 1996 r. pracował w przedsiębiorstwie (...) s.c. w I. na podstawie umowy zlecenia na stanowisku kierowcy i w tym okresie został zgłoszony do ubezpieczeń społecznych.

W okresie od dnia 8 kwietnia 1997 r. do dnia 26 lipca 1997 r. pracował w Zakładzie (...) w I. na stanowisku pracownika fizycznego w pełnym wymiarze czasu pracy.

Od dnia 1 sierpnia 1997 r. do dnia 30 września 1999 r. ubezpieczony pracował w przedsiębiorstwie (...) w I. na stanowisku kierowcy mechanika w pełnym wymiarze czasu pracy.

Staż pracy ubezpieczonego w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na dzień 1 stycznia 1999 roku wynosi 15 lat, 3 miesiące i 16 dni.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie okoliczności bezspornych oraz na podstawie dokumentów zgromadzonych w sprawie, w tym w aktach organu rentowego i w aktach pracowniczych odwołującego A. D. z okresu zatrudnienia w przedsiębiorstwie (...) S.A. z siedzibą w P..

Zdaniem Sądu Okręgowego odwołanie ubezpieczonego zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy wskazał na przepisy art. 184, 27 ustawy dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2018 r., poz. 1270) i § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr. 8, poz. 43).

W ocenie Sądu I instancji istotne jest to, że o uprawnieniu do wcześniejszej emerytury decyduje łączne spełnienie wszystkich warunków określonych w art. 184 ustawy, w tym także wykazanie odpowiednich okresów stażu ogólnego pracy, jak i stażu pracy w szczególnych warunkach bądź o szczególnym charakterze. Brak którejkolwiek z nich wyklucza możliwość przyznania prawa do wcześniejszej emerytury (wyr. SN z dnia 6 grudnia 2010 r., II UK 140/10, legalis; wyr. SA w Szczecinie z dnia 27 kwietnia 2016 r., III AUa 987/14, legalis).

W niniejszej sprawie spór pomiędzy stronami dotyczył tego, czy odwołujący A. D. na dzień 1 stycznia 1999 r. legitymuje się ogólnym stażem pracy w wymiarze 25 lat. Spełnienie pozostałych przesłanek – w tym wykazanie 15 – letniego okresu pracy w szczególnych warunkach wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy – ostatecznie pozostawało bezsporne.

Organ rentowy na podstawie dołączonych do wniosku dokumentów uwzględnił ogólny staż pracy ubezpieczonego w wymiarze 24 lat, 11 miesięcy i 17 dni, odmawiając doliczenia do tak ustalonego stażu pracy okresu od dnia 19 października 1979 r. do dnia 18 listopada 1979 r., a więc okresu przypadającego po odbyciu zasadniczej służby wojskowej, a przed powrotem do pracy w przedsiębiorstwie (...) S.A. z siedzibą w P.. Natomiast odwołujący wywodził, że okres ten powinien zostać uwzględniony do ogólnego stażu pracy.

Analiza materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w szczególności dokumentów zgromadzonych w aktach osobowych odwołującego A. D. z okresu zatrudnienia w przedsiębiorstwie (...) S.A. prowadzi do wniosku, że w okresie od dnia 26 października 1977 r. do dnia 18 października 1979 r. ubezpieczony odbywał zasadniczą służbę wojskową i po zwolnieniu z tej służby zgłosił dotychczasowemu pracodawcy gotowość do podjęcia pracy w dniu 14 listopada 1979 r. (złożył wniosek o zatrudnienie po odbyciu służby wojskowej i kwestionariusz osobowy oraz został skierowany przez

pracodawcę na badania lekarskie). W dniu 19 listopada 1979 r. ubezpieczony faktycznie podjął pracę na stanowisku operatora żurawi.

Sąd Okręgowy wskazał, że generalną zasadą jest wliczenie okresu zasadniczej służby wojskowej do okresu zatrudnienia (art. 301 k.p.). Okres takiej służby jest zatem okresem zaliczanym do pracowniczego stażu zatrudnienia. Problem wliczenia okresu zasadniczej służby wojskowej do okresu zatrudnienia powinien być rozstrzygnięty na podstawie przepisów obowiązujących w dacie podjęcia zatrudnienia po zakończeniu służby wojskowej. Okres służby wojskowej jest bowiem okresem zaliczanym do stażu w tym momencie i z nim „ciągniony”. Aktualnie obowiązujące przepisy w tym względzie nie mają znaczenia, jeśli zaliczenie okresu służby wojskowej nastąpiło z mocy prawa w dacie podjęcia zatrudnienia po zakończeniu służby wojskowej, w sytuacji kiedy zostały spełnione ku temu odpowiednie przesłanki (por. wyr. SA w Gdańsku z dnia 5 maja 2017 r., III AUa 2111/16, LEX). Zgodnie z brzmieniem art. 108 ust. 1 oraz art. 120 ust. 1 – obowiązującym od dnia 1 września 1979 r. – ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 44, poz. 220 z późn. zm.) – czas odbywania zasadniczej lub okresowej służby wojskowej wliczał się pracownikowi do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem, jeżeli po odbyciu tej służby podjął on zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym był zatrudniony przed powołaniem do służby. Warunkiem wliczenia służby wojskowej do okresu zatrudnienia jest zachowanie terminów wskazanych w art. 106 i art. 107 – a więc ponowne podjęcie zatrudnienia w terminie 30 dni od zakończenia odbywania zasadniczej służby wojskowej. Termin 30 dni o jest terminem, w którym pracownik ma wyrazić wolę powrotu do pracy. Innymi słowy, jeżeli zostały spełnione przez pracownika wskazane wyżej warunki powrotu do poprzedniego zatrudnienia zostaje zachowana tzw. ciągłość pracy, a okres zasadniczej służby wojskowej jest okresem zatrudnienia na tak ich samych warunkach, jak przed powołaniem do tej służby do czasu podjęcia pracy po powrocie ze służby.

Okres przerwy pomiędzy zakończeniem służby wojskowej, a ponownym podjęciem pracy faktycznie nie został wymieniony w art. 6 i art. 7 ustawy o emeryturach i rentach z FUS jako okres składkowy bądź nieskładkowy. Jednakże w sytuacji, gdy pracownik powrócił do zakładu pracy przed upływem 30 dni od zakończenia służby wojskowej, jego zatrudnienie przed służbą wojskową, okres służby wojskowej, okres po odbyciu służby wojskowej do czasu podjęcia pracy i okres pracy po służbie wojskowej traktuje się tak, jakby to był nieprzerwany okres zatrudnienia w tym samym zakładzie pracy. Powyższe wynika również z treści świadectwa pracy wystawionego przez (...) S.A., w którym wskazano, że okres służby wojskowej oraz okres przerwy po odbyciu służby jest traktowany jako okres zatrudnienia.

Ponieważ odwołujący A. D. wykazał za pomocą dokumentów zawartych w aktach osobowych, że po zwolnieniu z zasadniczej służby wojskowej, a przed upływem 30 dni po zwolnieniu zgłosił dotychczasowemu pracodawcy, u którego był zatrudniony przed powołaniem do służby wojskowej, gotowość do podjęcia pracy na dotychczas zajmowanym stanowisku pracy (14 listopada 1979 r.) to okres po zwolnieniu ze służby do chwili podjęcia pracy (od dnia 19 października 1979 r. do dnia 18 listopada 1979 r.) należało zaliczyć do ogólnego stażu pracy ubezpieczonego. Zsumowanie okresu ogólnego stażu pracy w wymiarze uwzględnionym przez organ rentowy (24 lata, 11 miesięcy i 17 dni) z okresami uwzględnionymi przez Sąd (30 dni) pozwala uzyskać ogólny staż pracy w wymiarze ponad 25 lat.

--	--

W ocenie Sądu I instancji skoro ubezpieczony A. D. na dzień 1 stycznia 1999 r. wykazał ogólny staż pracy w wymiarze co najmniej 25 lat, spełnia on wszystkie przesłanki warunkujące możliwość przyznania mu prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym. Dlatego też Sąd Okręgowy zmienił zaskarżone decyzje ZUS w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury, począwszy od dnia 1 stycznia 2019 r., tj. od miesiąca, w którym został zgłoszony wniosek o emeryturę.

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w zw. z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, należało orzec jak w sentencji wyroku.

Apelację od powyższego orzeczenia wywiódł pozwany organ rentowy zaskarżając go w całości i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji oraz o zasądzenie od powoda na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Organ rentowy zarzucił naruszenie:

- przepisów prawa materialnego, tj. art. 6, art., 7, art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz.U 2018 r. poz. 1270) oraz

- prawa procesowego tj. art. 233 §1 k.p.c., poprzez błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na uznaniu, że okres od 19 października 1979 r. do 18 listopada 1979 r. jest okresem zatrudnienia, podczas, gdy z postępowania dowodowego wynika, że ubezpieczony podjął pracę od 19 listopada 1979 r.

W odpowiedzi na apelację ubezpieczony wniósł o jej oddalenie w całości.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest uzasadniona i skutkowałą zmianą wyroku i oddaleniem odwołania.

Przedmiotem sporu między stronami było, czy wnioskodawca A. D. spełnił kumulatywne przesłanki warunkujące nabycie prawa do emerytury w wieku obniżonym, przewidziane w art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 887 ze zm., dalej ustawa emerytalna). Spór stron dotyczył spełnienia przez niego warunku posiadania 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił stan faktyczny, ale niestety nieprawidłowo zastosował przepisy prawa materialnego.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy emerytalnej ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn,
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 (wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn).

Ponadto emerytura przysługuje pod warunkiem nie przystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego (ust. 2 art. 184 ustawy emerytalnej).

Stosownie natomiast do art. 32 ust. 2 ustawy emerytalnej dla celów ustalenia uprawnień do emerytury w wieku obniżonym z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których uprawnionym osobom przysługuje prawo do emerytury w wieku obniżonym, ustala się – jak stanowi ust. 4 art. 32 ustawy emerytalnej - na podstawie przepisów dotychczasowych, czyli przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., Nr 8, poz. 43 ze zm.; dalej rozporządzenie).

Zgodnie z § 4 ww. rozporządzenia pracownik, który wykonywał wymienione w wykazie A prace w szczególnych warunkach nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn, ma wymagany okres zatrudnienia (25 lat), w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W uzasadnieniu apelacji organ rentowy wskazał, że na dzień 1 stycznia 1999 r. skarżący udokumentował staż pracy w wymiarze 24 lata, 11 miesięcy i 17 dni. Apelujący nie kwestionował 15-letniego stażu w warunkach szczególnych, który wyniósł 15 lat, 3 miesiące i 16 dni.

Zgodnie z obowiązującym, w czasie odbywania przez ubezpieczonego służby, brzmieniem art. 108 ust. 1 oraz art. 120 ust. 1 – obowiązującym od 6 sierpnia 1979 r. – ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 44, poz. 220 ze zm.) – czas odbywania zasadniczej lub okresowej służby wojskowej wlicza się pracownikowi do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem, jeżeli po odbyciu tej służby podjął on zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym był zatrudniony przed powołaniem do służby. Warunkiem wliczenia służby wojskowej do okresu zatrudnienia jest zachowanie terminów wskazanych w art. 106 i art. 107 - a więc ponowne podjęcie zatrudnienia w terminie 30 dni od zakończenia odbywania zasadniczej służby wojskowej.

Ugruntowane jest orzecznictwo, że okres 30 dni po zakończeniu służby wojskowej nie wlicza się do okresu podlegania ubezpieczeniom społecznym, chyba, że pracownik zgłosił gotowość do pracy przed upływem terminu miesięcznego.

Należy zwrócić uwagę, że zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego (wyrok z dnia 5 sierpnia 2014 r., I UK 442/13) czas zasadniczej służby wojskowej zalicza się do okresu pracy wymaganego do nabycia emerytury w niższym wieku emerytalnym (art. 184 w związku z art. 32 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych) nawet wtedy, gdy żołnierz przed powołaniem do zasadniczej służby wojskowej nie był zatrudniony, ale po zwolnieniu z tej służby w ciągu trzydziestu dni podjął zatrudnienie i pracował w szczególnych warunkach pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2016 r., II UK 319/15).

Sąd Apelacyjny podzielił pogląd wyrażony przez Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 28 marca 2018 r., w sprawie III AUa 838/17, który wskazał, że jeżeli fakt pozostawania w zatrudnieniu i zgłoszenia gotowości do podjęcia pracy po zakończeniu służby wojskowej został udowodniony, okres tego zatrudnienia od dnia zgłoszenia gotowości do podjęcia pracy po opuszczeniu jednostki wojskowej do dnia faktycznego podjęcia pracy u dotychczasowego pracodawcy jest okresem składkowym - nawet w przypadku, gdy pracodawca nie wypłacił pracownikowi wynagrodzenia za ten okres i nie zgłosił pracownika do ubezpieczenia (art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy emerytalnej w zw. z art. 120 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej /Dz. U. Nr 44, poz. 220 ze zm.).

Zauważyć należy, że w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach wskazano, że w okresie od dnia 30 sierpnia 1976 r. do 6 stycznia 1981 r. wnioskodawca był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) S.A. Zgodnie z zaświadczeniem Wojskowego Komendanta Uzuppełnień w I. ubezpieczony w okresie od dnia 26 października 1977 r. do 18 października 1979 r. pełnił zasadniczą służbę wojskową. Z akt osobowych A. D. wynika, że w dniu 14 listopada 1979 r. zgłosił gotowość do podjęcia pracy po zakończeniu służby wojskowej i w tym też dniu otrzymał skierowanie do lekarza.

W związku z powyższym należy stwierdzić, że ubezpieczony w okresie po odbyciu zasadniczej służby wojskowej od dnia 19 października 1979 r. do dnia 13 listopada 1979 r. nie pozostawał w zatrudnieniu i okres ten nie może być zaliczony do ogólnego stażu wobec braku podstaw prawnych. W wyniku ustaleń dokonanych przez Sąd Apelacyjny okresem podlegania ubezpieczeniu społecznemu jest natomiast okres 5 dni od dnia 14 listopada 1979 r. tj. do dnia zgłoszenia gotowości powrotu do pracy do dnia faktycznego podjęcia pracy czyli 19 listopada 1979 r.

Reasumując uznać należało, że organ rentowy prawidłowo wskazał,

że wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udokumentował staż pracy w wymiarze 25 lat. Po doliczeniu wspomnianych 5 dni ogólny staż pracy wynosi 24 lata, 11 miesięcy i 22 dni, zatem A. D. nie spełnił wszystkich kumulatywnych przesłanek z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS koniecznych do przyznania mu prawa do emerytury w wieku obniżonym.

Mając na uwadze wszystkie omówione okoliczności sprawy Sąd Apelacyjny uznał, że zaszły podstawy do zmiany zaskarżonego wyroku i oddalenia odwołania od decyzji, o czym orzeczono na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

O kosztach procesu w punkcie 2 wyroku Sąd Apelacyjny orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w dyspozycji art. 98 ust. 1 i 3 k.p.c. w zw. art. 99 k.p.c. i 108 § 1 k.p.c. oraz §10 ust.1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (tj. Dz.U. z 2018 r. poz. 265).

SSA Daria Stanek SSA Grażyna Czyżak SSA Michał Bober